

" মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক ৰাজস্বাৰ্থি হোৱা , তোমালোকে ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে , তাৰ লগে লগে দৈৱী গুণো নিশ্চয় ধাৰণ কৰিব লাগে "

প্ৰশ্ন: উত্তম পুৰুষ হ'বলৈ কি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে ? কোনটো কথাত বহুত মনোযোগ দিয়া উচিত ?

উত্তৰ: উত্তম পুৰুষ হ'বলৈ হ'লে পঢ়াৰ প্ৰতি কেতিয়াও নাৰাজ হ'ব নালাগে। পঢ়াৰ লগত হাই-কাজিয়াৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। পঢ়া-লিখা কৰিলে নবাব হ'বা... সেইবাবে সদায় যাতে নিজৰ উন্নতিৰ খেয়াল থাকে। চাল-চলনত বহুত মনোযোগ দিব লাগে। দেৱতাসকলৰ নিচিনা হ'ব লাগিব সেয়েহে চলন অতি ৰাজকীয় (মাৰ্জিত) হোৱা উচিত। অতি মিঠা হ'ব লাগে। মুখেৰে যাতে এনেকুৱা বচন উচ্চাৰিত হয় যিটো সকলোৰে মিঠা লাগে। কোনোৱে যাতে দুখী নহয়।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাই বহি বুজায় আৰু সোধে যে তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ ঠিকনা ক'ত? মনুষ্যৰ বুদ্ধিতো দিগভ্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ফুৰে, কেতিয়াবা কৰ'বাত কেতিয়াবা আন কৰ'বাত। পিতাই বুজায় যে তোমালোকৰ বুদ্ধি দিগভ্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ফুৰাতো বন্ধ হ'ব লাগে। বুদ্ধি এটি ঠিকনাত লগোৱা। বেহদৰ পিতাকে স্মৰণ কৰা। আত্মিক সন্তানসকলে এয়াতো জানে যে এতিয়া গোটেই দুনিয়াই তমোপ্ৰধান। আত্মাসকলেই পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি সতোপ্ৰধান আছিল। এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈছে পুনৰ পিতাই কয় – সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে সেইবাবে নিজৰ বুদ্ধি পিতাৰ সৈতে লগোৱা। এতিয়া উভতি যাব লাগিব অন্য কোনেও নাজানে যে আমি পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। অন্য কোনোৱে নাই যিয়ে এইটো নিৰ্দেশ পায় যে সন্তানসকল মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। কিমান সহজ কথা বুজায়। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব অন্য কোনেও এনেকৈ বুজাব নোৱাৰে, পিতাইহে বুজায়। যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে তেৱোঁ শূনে। পিতাই পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বলৈ আৰু সেই অনুসৰি চলিবলৈ সকলোতকৈ ভাল মত দিয়ে। বাবাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকেই সতোপ্ৰধান আছিল। এতিয়া পুনৰ হ'ব লাগে। তোমালোকেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল। পাছত ৪৪ জন্ম ভোগ কৰি কড়ি তুল্য হৈ গৈছে। তোমালোক হীৰাৰ নিচিনা আছিল। এতিয়া পুনৰ হ'ব লাগে। বাবাই বহুত সহজ কথা শুনায় যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। আত্মাসকলেই উভতি যাব লাগে, শৰীৰতো নাযায়। পিতাৰ ওচৰলৈ আনন্দেৰে যাব লাগে। পিতাই যি শ্ৰীমত দিয়ে, তাৰ দ্বাৰাই তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হৈ উঠিব। পবিত্ৰ আত্মাসকল মূলবতনলৈ গৈ পুনৰ যেতিয়া আহিব তেতিয়া নতুন শৰীৰ ল'ব। এইটো নিশ্চয় আছে নহয় জানো, তেন্তে সেয়াই চিন্তন চলি থাকিব লাগে। দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগে তেতিয়া বহুত লাভ হ'ব। যিসকল বিদ্যাৰ্থীয়ে ভালদৰে পঢ়ে তেওঁলোকে উচ্চ পদ পায়। এয়াও হৈছে পঢ়া। তোমালোকে কল্পই কল্পই এনেকৈয়ে পঢ়া। পিতায়ে কল্পই কল্পই এনেকৈয়ে পঢ়ায়। যি সময় পাৰ হৈ গ'ল সেয়া ড্ৰামা (নাটক)। ড্ৰামা অনুসৰিয়ে পিতা আৰু সন্তানসকলে ভূমিকা পালন কৰিলে। পিতাই ৰায়তো সঠিককৈয়ে দিয়ে নহয় জানো। সন্তানসকলে কয় – বাবা আমি তোমাক বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ। এয়াইতো মায়াৰ ধুমুহা। মায়াই আত্মাৰূপী বস্ত্ৰীৰ জ্যোতি নুমাই দিয়ে। পিতাক অগ্নি শিখা (শমা) বুলি কোৱা হয়, সৰ্বশক্তিমান অথ'ৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা) বুলিও কোৱা হয়। যি বেদ শাস্ত্ৰ আছে সকলোৰে সাৰ শুনায়। তেওঁ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ, সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। এই ব্ৰহ্মা বাবায়ো ক'ব মই সন্তানসকলক বুজাওঁ। পিতাই ক'ব – তোমালোক সন্তানসকলক বুজাওঁ। তাৰ ভিতৰত এই ব্ৰহ্মাও আহি যায়। এই ক্ষেত্ৰত বিভ্ৰান্ত হোৱাৰ কোনো কথা নাই। এয়া হৈছে অতি সহজ ৰাজযোগ। তোমালোক ৰাজস্বাৰ্থি হোৱা, স্বাৰ্থ বুলি পবিত্ৰ আত্মাক কোৱা হয়। তোমালোকৰ নিচিনা স্বাৰ্থতো কোনেও হ'ব নোৱাৰে। আত্মাকে স্বাৰ্থ বুলি কোৱা হয়। শৰীৰক কোৱা নহ'ব। আত্মা হৈছে স্বাৰ্থ। ৰাজস্বাৰ্থি। ৰাজ্য ক'ৰ পৰা লয়? পিতাৰ পৰা। গতিকে তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে! আমি শিৱবাবাৰ পৰা ৰাজ্য ভাগ্য লৈ আছো। পিতাই সোঁৱৰাই দিছে – তোমালোক বিশ্বৰ মালিক আছিল। আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ তললৈ নামি আহিছ। দেৱতাসকলৰ চিত্ৰও আছে। মনুষ্যই ভাবে – এওঁ জ্যোতিত বিলীন হৈ গ'ল। এতিয়া পিতাই বুজাইছে – এজনো মনুষ্য জ্যোতিত বিলীন হৈ নাযায়। কোনেও মুক্তি জীৱনমুক্তি পাব নোৱাৰে। সেয়েহে গোটেই দিন সন্তানসকলৰ বিচাৰ চলিব লাগে। যিমান স্মৃতিত থাকিবা সিমান আনন্দিত হৈ থাকিবা। চোৱা, পঢ়া পঢ়াওতাজন কোন।

কৃষ্ণক লৰ্ড (প্ৰভু) কৃষ্ণ বুলিও কয়। ভগৱানক কেতিয়াও লৰ্ড বুলি কোৱা নহয়। তেওঁক গড ফাদাৰ (ঈশ্বৰ পিতা) বুলিয়ে কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে হেভেনলি গড ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা)। এতিয়া তোমালোকে অন্তৰেৰে বুজি পোৱা যে সেই

স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতাই স্বৰ্গ অৰ্থাৎ দৈৱী ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছে। সত্যযুগত আন কোনো ধৰ্ম নাছিল। চিত্ৰও এই দেৱতাসকলৰে আছে, তেওঁলোককে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এওঁলোক বিশ্বৰ মালিক আছিল। তেওঁলোকক কোৱা হ’ব সত্যযুগী, তোমালোক হৈছা সংগমযুগী। তোমালোকে জানা যে পিতাই আমাক ধৰ্মনিষ্ঠ কৰি তোলে। তোমালোক ধৰ্মনিষ্ঠ হৈ গৈ থাক। বিকাৰীসকলক ধৰ্মভ্ৰষ্ট বুলি কোৱা হয়। এই দেৱতাসকল হৈছে পবিত্ৰ। লাইটো পবিত্ৰতাৰে দেখুওৱা হয়। ধৰ্মভ্ৰষ্ট মানে এটা খোজো শুদ্ধ নহয়। শিৱালয়ৰ পৰা অধঃপতিত হৈ বেষ্যালয়লৈ আহি যায়। এই কথাবোৰ কোনো নতুন লোকে বুজিব নোৱাৰে যেতিয়ালৈ তোমালোকে তেওঁলোকক পিতাৰ পৰিচয় ভালকৈ নিদিয়া যে তেওঁ হৈছে স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা। হেভেন (স্বৰ্গ) আৰু হেল (নৰক) দুটা শব্দ আছে। সুখ আৰু দুখ, স্বৰ্গ আৰু নৰক। তোমালোকে জানা যে ভাৰতত সুখ আছিল, এতিয়া দুখ হৈছে, পুনৰ পিতা আহি সুখ দিয়ে। এতিয়া দুখৰ সময় সমাপ্ত হ’ব। বাবাই সন্তানসকলৰ কাৰণে সুখৰ উপহাৰ লৈ আহে। সকলোকে সুখ দিয়ে সেইবাবেতো সকলোৱে তেওঁৰ বন্দনা কৰে। সন্ধ্যাসী আদিয়েও তপস্যা কৰে, তেওঁলোকৰো কিবা নহয় কিবা আশা নিশ্চয় থাকে। সত্যযুগত এনেকুৱা কোনো কথা নাথাকে। তাত অন্য কোনো ধৰ্মাৱলম্বী নাথাকেই। তোমালোকেতো এতিয়া নতুন দুনিয়ালৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। তোমালোকে জানা – সেয়া হৈছে সুখধাম, সেয়া শান্তিধাম, এয়া হৈছে দুখধাম। তোমালোক এতিয়া সংগমত আছে, উত্তম পুৰুষ হ’বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। বহুত ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পঢ়াৰ প্ৰতি কেতিয়াও নাৰাজ হ’ব নালাগে। কাৰোবাৰ লগত মনোমালিন্য হ’লেও পঢ়া এৰিব নালাগে। পঢ়াৰ লগত হাই-কাজিয়াৰ সম্পৰ্ক নাই। পঢ়া-লিখা কৰিলে নবাব হ’বা... হাই-কাজিয়া কৰিলে নবাব কেনেকৈ হ’বা, পুনৰ তমোপ্ৰধান চলন হৈ যায়। প্ৰত্যেকে নিজৰ উন্নতিৰ খেয়াল ৰখা উচিত। পিতাই কয় – হে আত্মাসকল, পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব আৰু দৈৱী গুণো ধাৰণ হ’ব। যদি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ নিচিনা হ’ব বিচৰা তেনেহ’লে পিতায়ে তেওঁলোককো এনেকৈ গঢ়ি তুলিলে। পিতাই কয় – তোমালোকেই এয়া ৰাজত্ব কৰিছিল। এতিয়া পুনৰ তোমালোকে হ’ব লাগে। পিতাই সংগমতে ৰাজযোগ শিকায়। তোমালোক কল্পই কল্পই এনেকুৱা হৈ উঠা। এনেকুৱা নহয় যে সদায় কলিযুগেই চলি থাকিব। কলিযুগৰ পাছত সত্যযুগ... এই চক্ৰ নিশ্চয় ঘূৰি থাকে। সত্যযুগত মনুষ্য কম আছিল, এতিয়া পুনৰ নিশ্চয় কম হোৱা উচিত। এয়াতো অতি সহজ বুজিবলগীয়া কথা। পাৰ হৈ যোৱা কাহিনী শুনায়। সৰু কাহিনী। প্ৰকৃততে কাহিনী দীঘলীয়া, কিন্তু বুজিবৰ কাৰণে সৰু। ৪৪ জন্মৰ ৰহস্য। তোমালোকেও আগতে নাজানিছিল, এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি পঢ়ি আছে। এয়া হৈছে সংগমযুগৰ পঢ়া। এতিয়া ডামাৰ চক্ৰ ঘূৰি আহি পাইছে, পুনৰ সত্যযুগৰ পৰা আৰম্ভ হ’ব। এই পুৰণি সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হ’ব। কলিযুগী জংঘলৰ বিনাশ হ’ব পুনৰ সত্যযুগী ফুলৰ বাগিচা হ’ব। দৈৱী গুণসম্পন্ন সকলক ফুল বুলি কোৱা হয়। আসুৰী গুণ থকাসকলক কাঁইট বুলি কোৱা হয়। নিজকে চাব লাগে যে মোৰ মাজত কোনো অৱগুণতো নাই। এতিয়া আমি দেৱতা হোৱাৰ লায়ক হৈ আছে গতিকৈ দৈৱী গুণ নিশ্চয় ধাৰণ কৰিব লাগে। পিতা, শিক্ষক সংগ্ৰহ হৈ আহে সেয়েহে চৰিত্ৰ নিশ্চয় শুধৰাব লাগে। মনুষ্যই কয় – সকলোৰে চৰিত্ৰ বেয়া। কিন্তু “ভাল চৰিত্ৰ” কাক কোৱা হয় – এয়াও নাজানে। তোমালোকে বুজাব পাৰা এই দেৱতাসকলৰ চৰিত্ৰ ভাল আছিল। এওঁলোকে কেতিয়াও কাকো দুখ দিয়া নাছিল। কাৰোবাৰ চলন ভাল হ’লে তেতিয়া কয় – এওঁতো দেৱীৰ নিচিনা, এওঁৰ বাণী কিমান মিঠা, পিতাই কয় – তোমালোকক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলা সেয়েহে তোমালোক বহুত মিঠা হ’ব লাগে। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। যি যেনেকুৱা হয় তেওঁ তেনেকুৱাই কৰি তুলিব। তোমালোক সকলোৱে শিক্ষক হ’ব লাগে। শিক্ষকৰ সন্তান শিক্ষক। তোমালোক পাণ্ডৱ সেনা হোৱা নহয় জানো। পাণ্ডাসকলৰ কাম হৈছে সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়া। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো থাকিব লাগে। ঘৰতো সেৱা কৰিব পাৰা। যিয়ে আহিব পঢ়াই থাকিবা, এনেকুৱা বহুত আছে যিয়ে নিজৰ ঘৰত গীতা পাঠশালা খুলি বহুতৰে সেৱা কৰি থাকে। এনেকুৱা নহয় যে ইয়াত আহি বহি যাব লাগে। কন্যাসকলৰ কাৰণতো বহুত সহজ। মাহত দুবাৰ চক্ৰ লগাই পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যোৱা। ঘৰৰ সন্ধ্যাসতো কৰিব নালাগে। তোমালোকক ঘৰৰ পৰা মাতি পঠালে তেতিয়া যোৱা, তোমালোকৰ বাধা নাই। এই ক্ষেত্ৰত কোনো লোকচান বা দুৰ্বলতাৰ কথা নাই আৰু বেছিহে উৎসাহ আহিব। ময়ো এতিয়া বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈছো। ঘৰৰ সদস্যসকলকো নিজৰ সমান কৰি তুলি লগত লৈ যাম। এনেকুৱা বহুত আছে যিসকলে ঘৰত থাকিও সেৱা কৰে তেতিয়া বুদ্ধিয়ক হৈ যায়।

পিতাই মুখ্য কথা বুজায় যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। নিজৰ উন্নতি কৰিব লাগে। ঘৰত থকাসকলৰ ইয়াত থকাসকলতকৈ বেছি উন্নতি হ’ব পাৰে। তোমালোকক কেতিয়াও বাধা দিয়া নহয় যে ঘৰলৈ নাযাব। তেওঁলোকৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। যিসকলৰ কল্যাণ কৰাৰ অভ্যাস হৈ যায় তেওঁলোক ৰৈ থাকিব নোৱাৰে। জ্ঞান আৰু যোগেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ থাকিলে কোনেও সন্মান হানি কৰিব নোৱাৰে। যোগত নাথাকিলে তেতিয়া মায়াইও থাপৰ লগায়। গতিকে ঘৰ গৃহস্থত থাকি কমল ফুলৰ সমান পবিত্ৰ নিশ্চয় হ’ব লাগে। বাবাইতো স্বাধীনতা দিয়ে যে লাগিলে ঘৰতে থকা। সকলোৱে ইয়াত আহি কেনেকৈ থাকিবা। যিমান আহে তেওঁলোকৰ বাবে সিমান ঘৰ আদি সাজিবলগীয়া হয়। কল্পৰ

আগতে যি হৈছিল সেয়া পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকিব। সন্তানো বুদ্ধি হৈ থাকিব। ড্ৰামা অবিহনে একো নহ'ব। এয়া যি যুদ্ধ আদি লাগে – ইমান মনুষ্য আদি মৰে, এয়া সকলো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যি অতীত হৈ গ'ল সেয়া পুনৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। কল্পই কল্পই যি বুজাইছিলো সেয়াই এতিয়া বুজাম। মনুষ্যই যিয়েই বিচাৰ নকৰক, মইতো সেয়াই ভূমিকা পালন কৰিম, যি ভূমিকা মোৰ বাবে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ড্ৰামাত হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। যিসকলে কল্পৰ আগতে পঢ়িছিল, তেওঁলোকেই পঢ়িব। প্ৰত্যেকৰে চলনৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰো হৈ থাকে। এওঁ কি পঢ়ে, কি পদ পাব। ভাল সেৱা কৰে, ধৰি লোৱা হঠাৎ দুৰ্ঘটনা হৈ গ'ল তেতিয়া ভাল কূলত গৈ জন্ম ল'ব। বহুত সুখত থাকিব। যিমান সুখ বহুতক দিছে তেৱোঁ সিমানে পাব। এই উপাৰ্জন কেতিয়াও নাশ হৈ নাযায়। সত্যযুগততো য'তে বিজয়ী হোৱা ত'তে জন্ম হ'ব। বহুতক সুখ দিলে তেতিয়া সোণৰ চামুচ মুখত লৈ (গ'ল্ডেন স্প্ৰিন ইন দা মাউথ) জন্ম ল'ব। তাতকৈ কম হ'লে ৰূপৰ, তাতকৈ কম হ'লে পিতলৰ পাব। বুজিতো পাইছা নহয় জানো। আমাৰ যোগ কিমান, ৰজা-ৰাণী, প্ৰজা সকলো হ'বলৈ গৈ আছে। ভালদৰে নপঢ়িলে, দৈৱীগুণ ধাৰণ নকৰিলে তেতিয়া পদ কম হৈ যাব। ভাল বা বেয়া কৰ্ম নিশ্চয় সন্মুখলৈ আহে। আত্মাই জানে – আমি কিমান সেৱা কৰি আছো। যদি এতিয়া শৰীৰ এৰিব লাগে তেতিয়া কি পদ পাম! এতিয়া তোমালোকে পঢ়ি শুধৰণি হৈ আছে। কিছুমানতো নষ্ট হৈও যায় তেতিয়া কয় – এওঁৰ ভাগ্যত নাই। বাবাইতো কিমান উচ্চ কৰি তোলে। প্ৰভুৰ ঘৰৰ পৰা কোনোৱে যেন খালী হাতে নাযায়। এতিয়া প্ৰভু তোমালোকৰ সন্মুখত আছে। কাৰোবাক তোমালোকে দুটা শব্দও যদি শুনোৱা, তেৱোঁ প্ৰজাত নিশ্চয় আহিব। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকল এতিয়াও আহি থাকে। কিন্তু এতিয়া পতিত হোৱা বাবে নিজকে হিন্দু বুলি কয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞান এনেকৈ আছে যেনেকৈ বাবাৰ ওচৰত আছে। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। এই বুৰঞ্জী-ভূগোল- কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হয় সেয়া শুনায়। শিক্ষকেও বিদ্যাৰ্থীৰ পঢ়াৰ পৰা গম পাই যে এওঁ কিমান নম্বৰ লৈ পাছ কৰিব। প্ৰত্যেকে নিজেও জানে। কিছুমান দৈৱী গুণত কেঁচা, কিছুমান যোগত কেঁচা, কিছুমান জ্ঞানত কেঁচা। কেঁচা হ'লে ফেল হৈ যাব। এনেকুৱাও নহয় যে আজি কেঁচা হৈ আছে, কালিলৈ পাৰ্গত হ'ব নোৱাৰিব। দ্ৰুতগতিৰে যাব পাৰে। নিজেও অনুভৱ কৰে আমি য'তে-ত'তে ফেল হৈ আহিছো। অমুক মোতকৈ বহুত বুদ্ধিয়ক। শিকি উঠি বুদ্ধিয়কো হ'ব পাৰে। যদি দেহ-অভিমান থাকে তেতিয়া কি শিকিব পাৰিব। “মই আত্মা হওঁ” এইটো একেবাৰে দৃঢ় কৰি পেলোৱা। পিতাই সোঁৱৰাই দিছে। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, দৈৱীগুণ ধাৰণ হ'ব। নিজৰ নাড়ীৰ স্পন্দন চাব লাগে যে মই কিমানলৈ লায়ক হৈছো?

তোমালোকে এতিয়া সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান লৈ আছে। এই ৰাজযোগৰ জ্ঞান পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও শিকাৰ নোৱাৰে। সন্তানসকলে শিকি গৈ থাকে। সন্তানসকলে সোধে – আমাৰ কূলৰ ব্ৰাহ্মণ কিমান আছে? এয়া আমি কেনেকৈ জানিব পাৰো। আহে আৰু গৈ থাকে। এতিয়া নতুন নতুনো আহি থাকে। অহা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) নিজৰ চৰিত্ৰ দৈৱী কৰি তুলিব লাগে, দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰি নিজৰ আৰু সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। সকলোকে সুখ দিব লাগে।

(2) সত্যপ্ৰধান হ'বলৈ বুদ্ধি এজন পিতাৰ সৈতে লগাব লাগে। বুদ্ধিক দিগব্ৰাহ্ম কৰিব নালাগে। পিতাৰ সমান শিক্ষক হৈ সকলোকে সঁচা ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

বৰদান: সুখৰ খাজনাৰে সম্পন্ন হৈ দুখী আত্মাসকলক সুখৰ দান দিওঁতা পূণ্য আত্মা হোৱা
এই সময়ত দুনিয়াত সকলো সময়তে দুখ আৰু তোমালোকৰ ওচৰত সকলো সময়তে সুখ। সেয়েহে দুখী আত্মাসকলক সুখৰ দান দিয়া – এয়া সকলোতকৈ ডাঙৰ পূণ্যৰ কাম। দুনিয়াৰ মানুহে সুখৰ কাৰণে কিমান সময়, সম্পত্তি খৰচ কৰে আৰু তোমালোকে সহজ অবিনাশী সুখৰ খাজনা পাই গ'লা। এতিয়া কেৱল যি পাইছা সেয়া আনকো বিলাই যোৱা। বিলাই দিয়া মানে বঢ়োৱা। যিয়েই সম্বন্ধলৈ আহে তেওঁ যাতে অনুভৱ কৰে যে এওঁলোকৰ কিবা শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি হৈছে যাৰ বাবে ইমান সুখী।

স্লোগান: অনুভৱী আত্মাই কেতিয়াও কোনো কথাত প্ৰবঞ্চিত হ'ব নোৱাৰে, তেওঁ সদায় বিজয়ী হৈ থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান নিজৰ স্থিতিক অচল অটল কৰি তুলিবলৈ যিকোনো বাতাবৰণত, বায়ুমণ্ডলত থাকি এজনৰ মতক সন্মান দিয়া। কেতিয়াবা কাৰোবাৰ মত শুনি বিভ্ৰান্ত হ'ব নালাগে কাৰণ যি নিমিত্ত হৈছে তেওঁ অনুভৱী হৈ গৈছে। যদি তেওঁৰ কিবা নিৰ্দেশনা স্পষ্ট নহয় তথাপিও অস্থিৰতাত আহিব নালাগে। ধৈৰ্য ধৰি কোৱা যে এয়া বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিম তেতিয়া স্থিতি একৰস অচল, অটল হৈ থাকিব।